

31978L0176

25.2.1978

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 54/19

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 20 februarie 1978
privind deșeurile din industria dioxidului de titan

(78/176/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 100 și 235,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

întrucât deșeurile din industria dioxidului de titan sunt potențial nocive pentru sănătatea umană și pentru mediu; întrucât este de aceea necesar să se prevină și să se reducă treptat poluarea provocată de asemenea deșeuri în vederea eliminării acestora;

întrucât Programele de acțiune ale Comunităților Europene în domeniul mediului din 1973 ⁽³⁾ și 1977 ⁽⁴⁾ menționează necesitatea de a se întreprinde acțiuni comunitare împotriva deșeurilor rezultate din industria dioxidului de titan;

întrucât orice neconcordanță între prevederile privind deșeurile din industria dioxidului de titan care sunt deja aplicabile sau care sunt în curs de adoptare în diferitele state membre ar putea crea condiții inegale de concurență, afectând astfel direct funcționarea pieței comune; întrucât este de aceea necesar să se realizeze o apropiere a legislațiilor în acest domeniu, în conformitate cu dispozițiile articolului 100 din tratat;

întrucât este necesar ca această apropiere a legislațiilor să fie însoțită de acțiuni comunitare, astfel încât unul dintre obiectivele Comunității în domeniul protecției mediului și a îmbunătățirii calității vieții să poată fi atins prin reglementări mai cuprinzătoare; întrucât este necesară aplicarea unor prevederi specifice în acest scop; întrucât, deoarece competențele de acțiune necesare în acest scop nu au fost prevăzute de tratat, trebuie invocat articolul 235 din tratat;

întrucât Directiva 75/442/CEE ⁽⁵⁾ reglementează eliminarea deșeurilor în general; întrucât este recomandabil să se stabilească un sistem special pentru deșeurile din industria dioxidului de titan, un sistem care să garanteze că sănătatea umană și mediul sunt protejate împotriva efectelor nocive provocate de deversarea, abandonarea și evacuarea necontrolată a acestor deșeuri;

întrucât, pentru atingerea acestor obiective, trebuie să existe un sistem de autorizare prealabilă pentru deversarea, abandonarea, stocarea, evacuarea sau injectarea deșeurilor; întrucât eliberarea acestor autorizații trebuie reglementată prin prevederi specifice;

întrucât deversarea, abandonarea, stocarea, evacuarea și injectarea deșeurilor trebuie însoțită de monitorizarea deșeurilor și de monitorizarea și supravegherea mediului respectiv;

întrucât, în cazul unităților industriale existente, statele membre trebuie ca, până la 1 iulie 1980, să elaboreze programe pentru reducerea progresivă a poluării provocate de astfel de deșeuri în scopul eliminării lor; întrucât aceste programe trebuie să stabilească obiectivele generale de reducere a nivelului de poluare, care să fie atinse până la 1 iulie 1987, și să indice măsurile care trebuie luate de fiecare unitate în parte;

întrucât, în cazul unităților industriale noi, statele membre trebuie să emită o autorizație prealabilă; întrucât astfel de autorizații trebuie să fie precedate de un studiu de impact asupra mediului și pot fi acordate numai firmelor care se obligă să utilizeze exclusiv materialele, procesele și tehnicile disponibile pe piață care au cele mai puține efecte nocive asupra mediului,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Obiectivul prezentei directive este prevenirea și reducerea progresivă, în scopul eliminării, a poluării provocate de deșeurile din industria dioxidului de titan.

⁽¹⁾ JO C 28, 9.2.1976, p. 16.

⁽²⁾ JO C 131, 12.6.1976, p. 18.

⁽³⁾ JO C 112, 20.12.1973, p. 3.

⁽⁴⁾ JO C 139, 13.6.1977, p. 3.

⁽⁵⁾ JO L 194, 25.7.1975, p. 39.

(2) În sensul prezentei directive:

Articolul 4

(a) „poluare” înseamnă evacuarea în mediu de către om, direct sau indirect, a oricăror reziduuri rezultate din procesul de producere a dioxidului de titan, rezultatele acestei acțiuni fiind de natură să prezinte pericole pentru sănătatea umană, să aibă efecte nocive asupra resurselor vii și a ecosistemelor, să afecteze zonele de agrement sau să interfereze cu alte utilizări legitime ale mediului respectiv;

(1) Deversarea, stocarea, evacuarea și injectarea deșeurilor sunt interzise, cu excepția cazurilor în care se emite o autorizație prealabilă de către autoritatea competentă a statului membru pe teritoriul căruia sunt produse deșeurile. Autorizația prealabilă trebuie, de asemenea, emisă de autoritatea competentă a statului membru:

(b) „deșeuri” înseamnă:

— orice reziduu din procesul de producere a dioxidului de titan pe care deținătorul îl elimină sau are obligația de a-l elimina în conformitate cu legislația internă în vigoare;

— pe teritoriul căruia deșeurile sunt deversate, stocate, evacuate sau injectate;

— orice reziduu din procesul de tratare a unui reziduu menționat la prima liniuță;

— de pe teritoriul căruia deșeurile sunt deversate sau evacuate.

(c) „evacuare” înseamnă:

— colectarea, sortarea, transportul și tratarea deșeurilor, precum și stocarea și descărcarea acestora la suprafață sau în subteran și injectarea lor în subteran;

(2) Autorizația poate fi acordată doar pentru o perioadă limitată. Autorizația poate fi reînnoită.

Articolul 5

— deversarea acestor deșeuri în apele de suprafață, în apele subterane și în mare, precum și descărcarea lor în mare;

— operațiunile de transformare necesare pentru reutilizarea, recuperarea sau reciclarea deșeurilor;

(d) „unități industriale existente” înseamnă acele unități industriale deja constituite la data notificării prezentei directive;

În cazul deversării sau al evacuării, autoritatea competentă poate, în conformitate cu articolul 2 și pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu anexa I, să acorde autorizația menționată la articolul 4, cu condiția:

(a) să nu existe mijloace mai adecvate pentru eliminarea deșeurilor;

(e) „unități industriale noi” înseamnă acele unități industriale pe cale de a fi constituite la data intrării în vigoare a prezentei directive sau care sunt constituite după această dată. Extinderea unităților industriale existente care duce la o creștere a capacității de producție proprie a unității cu mai mult de 15 000 tone pe an de dioxid de titan trebuie considerată ca fiind o nouă unitate industrială.

(b) să se realizeze o evaluare din perspectiva cunoștințelor științifice și tehnice disponibile care să indice că nu se vor produce efecte vătămătoare, imediate sau ulterioare, asupra mediului acvatic;

(c) să nu existe efecte vătămătoare asupra navigației, a pescuitului, a activităților de recreere, a extragerii de materii prime, a desalinizării, a pisciculturii și a ostreiculturii, asupra zonelor de importanță științifică deosebită sau asupra altor utilizări legitime ale apelor respective.

Articolul 6

Articolul 2

Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că deșeurile sunt eliminate fără a se pune în pericol sănătatea umană și fără a afecta mediul, în special:

— fără a produce riscuri pentru apă, aer, sol și plante și animale;

— fără a produce efecte vătămătoare asupra priveliștilor frumoase sau asupra peisajului.

În cazul stocării, al evacuării sau al injectării, autoritatea competentă poate, în conformitate cu articolul 2 și pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu anexa I, să acorde autorizația menționată la articolul 4, cu condiția:

(a) să nu existe mijloace mai adecvate pentru eliminarea deșeurilor;

(b) să se realizeze o evaluare din perspectiva cunoștințelor științifice și tehnice disponibile care să indice că nu se vor produce efecte în detrimentul apelor subterane, al solului sau al atmosferei, imediate sau ulterioare;

Articolul 3

Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a încuraja prevenirea, reciclarea și prelucrarea deșeurilor, extragerea de materii prime și orice alte procese destinate refolosirii deșeurilor.

(c) să nu existe efecte vătămătoare asupra activităților de recreere, a extragerii de materii prime, asupra plantelor și a animalelor, asupra zonelor de importanță științifică deosebită sau asupra altor utilizări legitime ale mediului respectiv.

Articolul 7

(1) Indiferent de metoda folosită și de amploarea tratamentului deșeurilor respective, deversarea, stocarea, evacuarea și injectarea acestora trebuie însoțite de monitorizarea deșeurilor și a mediului respectiv, așa cum se arată la anexa II, ținându-se seama de aspectele fizice, chimice, biologice și ecologice ale acestuia.

(2) Operațiunile de monitorizare sunt realizate periodic de către unul sau mai multe organisme numite de statul membru a cărui autoritate competentă a emis autorizația prevăzută la articolul 4. În cazul poluării transfrontaliere între state membre, organismul respectiv este numit de comun acord de părțile implicate.

(3) În termen de un an de la data notificării prezentei directive, Comisia înaintează Consiliului o propunere privind procedurile de supraveghere și monitorizare a mediilor în cauză. Consiliul acționează în direcția acestei propuneri în termen de șase luni de la publicarea avizului Parlamentului European și a celui al Comitetului Economic și Social în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 8

(1) Autoritatea competentă din statul membru în cauză ia toate măsurile necesare pentru a remedia una dintre situațiile de mai jos și, după caz, solicită întreruperea operațiunilor de eliminare, stocare, descărcare sau injectare:

(a) dacă rezultatele monitorizării menționate la anexa II partea A punctul 1 arată că nu au fost îndeplinite condițiile de autorizare prealabilă menționate la articolele 4, 5 și 6 sau

(b) dacă rezultatele testelor de toxicitate acută menționate la anexa II partea A punctul 2 arată că s-au depășit limitele prevăzute în respectivul document sau

(c) dacă rezultatele monitorizării prevăzute la anexa II partea B relevă o deteriorare a mediului în zona respectivă sau

(d) dacă deversarea sau evacuarea au un efect vătămător asupra navigației, a pescuitului, a activităților de recreere, a extragerii de materii prime, a desalinizării, a pisciculturii și a ostreiculturii, asupra zonelor de importanță științifică deosebită sau asupra altor utilizări legitime ale apelor respective sau

(e) dacă stocarea, evacuarea sau injectarea au un efect vătămător asupra activităților de recreere, a extragerii de materii prime, a plantelor, a animalelor, a zonelor de importanță științifică deosebită sau asupra altor utilizări legitime ale mediilor respective.

(2) Dacă sunt implicate mai multe state membre, măsurile se pun în aplicare după consultare.

Articolul 9

(1) Statele membre elaborează programe pentru reducerea progresivă și eliminarea poluării provocate de deșeurile provenind de la unitățile industriale existente.

(2) Programele menționate la alineatul (1) stabilesc obiectivele generale pentru reducerea poluării cu deșeuri lichide, solide și gazoase, care trebuie îndeplinite până la 1 iulie 1987. Programele conțin, de asemenea, obiective intermediare. În plus, acestea conțin informații despre starea mediului respectiv, despre măsurile pentru reducerea poluării și despre metodele de tratare a deșeurilor care rezultă direct din procesele de producție.

(3) Programele menționate la alineatul (1) sunt transmise Comisiei până la 1 iulie 1980, astfel încât aceasta să poată să înainteze Consiliului, în termen de 6 luni de la primirea tuturor programelor naționale, propuneri adecvate de armonizare a acestor programe în vederea reducerii și a eliminării poluării și în vederea îmbunătățirii condițiilor de concurență în industria dioxidului de titan. Consiliul acționează pe baza acestor propuneri în termen de șase luni de la publicarea avizului Parlamentului European și al avizului Comitetului Economic și Social în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(4) Statele membre pun în aplicare un program până la 1 ianuarie 1982.

Articolul 10

(1) Programele menționate la articolul 9 alineatul (1) trebuie să includă toate unitățile industriale existente și să stabilească măsurile care trebuie luate pentru fiecare dintre acestea.

(2) Atunci când, în împrejurări speciale, un stat membru consideră că, în cazul unei anumite unități, nu este necesară nici o măsură suplimentară pentru a îndeplini cerințele prezentei directive, furnizează Comisiei, în termen de șase luni de la data notificării prezentei directive, justificările care au condus la concluzia respectivă.

(3) După realizarea oricărei verificări independente necesare a acestor justificări, Comisia poate fi de acord cu statul membru că nu este necesar să se ia măsuri suplimentare pentru respectiva unitate. Comisia trebuie să își dea acordul motivat în termen de șase luni.

(4) În cazul în care Comisia nu este de acord cu statul membru, în programul statului membru în cauză se vor include măsuri suplimentare privind unitatea respectivă.

(5) În cazul în care Comisia nu este de acord, acordul său va fi periodic actualizat pe baza rezultatelor monitorizării realizate în conformitate cu prezenta directive și cu orice modificare semnificativă a procesului de producție sau a obiectivelor politicii de mediu.

Articolul 11

Noile unități industriale fac obiectul unor cereri pentru autorizarea prealabilă adresate autorităților competente ale statului membru pe teritoriul căruia se propune construirea unităților. Înaintea acordării unor asemenea autorizații trebuie să se efectueze studii de impact asupra mediului. Aceste autorizații pot fi acordate numai întreprinderilor care declară că vor folosi numai acele materiale, procese și tehnici disponibile pe piață care sunt cel mai puțin nocive pentru mediu.

Articolul 12

Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive, statele membre pot adopta reglementări mai stricte.

Articolul 13

(1) În sensul prezentei directive, statele membre furnizează Comisiei toate informațiile necesare cu privire la:

- autorizațiile emise în conformitate cu articolele 4, 5 și 6;
- rezultatele monitorizării mediului respectiv, realizată în temeiul articolului 7;
- măsurile luate în conformitate cu articolul 8.

Statele membre furnizează Comisiei, de asemenea, informații generale privind materialele, procesele și tehnicile care le-au fost notificate în conformitate cu articolul 11.

(2) Informațiile obținute în urma aplicării acestui articol pot fi folosite numai în scopul prezentei directive.

(3) Comisia și autoritățile competente ale statelor membre, reprezentanții oficiali ai acestora și alți funcționari au obligația de a nu divulga informațiile obținute în aplicarea prezentei directive și care, prin natura lor, intră sub incidența obligațiilor secretului profesional.

(4) Alineatele (2) și (3) nu împiedică publicarea informațiilor generale sau a studiilor care nu conțin informații specifice unei întreprinderi sau unei asociații de întreprinderi.

Articolul 14

Din trei în trei ani, statele membre elaborează un raport asupra prevenirii și a reducerii progresive a poluării provocate de deșeurile din industria dioxidului de titan și îl înaintează Comisiei, care îl transmite celorlalte state membre.

Comisia raportează din trei în trei ani Consiliului și Parlamentului European situația aplicării prezentei directive.

Articolul 15

(1) Statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de 12 luni de la data notificării și informează de îndată Comisia în această privință.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern adoptate în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 16

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 februarie 1978.

Pentru Consiliu

Președintele

Per HÆKKERUP

ANEXA I

**INFORMAȚII NECESARE PENTRU OBTINEREA AUTORIZAȚIILOR PREALABILE
MENȚIONATE LA ARTICOLELE 4, 5 ȘI 6****A. Caracteristicile și compoziția materiei:**

1. cantitate totală și compoziție medie a materiei descărcate (de exemplu, pe an);
2. formă (de exemplu, solidă, de nămol, lichidă sau gazoasă);
3. proprietăți: fizice (de exemplu, solubilitate și densitate), chimice și biochimice (de exemplu, consumul de oxigen) și biologice;
4. toxicitate;
5. remanentă: fizică, chimică și biologică;
6. acumulare și biotransformare în materii biologice sau sedimente;
7. posibilitatea de a suferi transformări fizice, chimice și biochimice și de a interacționa în mediul respectiv cu alte materii organice și anorganice;
8. probabilitatea producerii de poluanți sau probabilitatea de a genera alte modificări care reduc posibilitățile de comercializare a resurselor (pești, scoici etc.).

B. Caracteristici ale rampelor de descărcare sau deversare și metode de evacuare:

1. amplasare (de exemplu, coordonatele zonei de descărcare sau deversare, adâncimea și distanța față de coastă), amplasare față de alte zone (de exemplu, zone de agrement, zone de depunere a icrelor, pepiniere și zone de pescuit și resurse exploatabile);
2. ritmul de eliminare pe perioade determinate (de exemplu, cantitate pe zi, pe săptămână, pe lună);
3. metode de ambalare și depozitare controlată, dacă există;
4. diluarea inițială obținută prin metodele de eliberare propuse, în special viteza vasului;
5. caracteristicile dispersiei (de exemplu, efectele curenților, mareelor și vântului asupra transportului orizontal și a mixajului vertical);
6. caracteristicile apei (de exemplu, temperatură, pH, salinitate, stratificare, indicatorii de poluare cu raportare la oxigen – oxigen dizolvat (OD), consumul chimic de oxigen (CCO), consumul biochimic de oxigen (CBO), azotul prezent în formă organică sau anorganică, inclusiv amoniacul, pulberile în suspensie, alți nutrienți și productivitatea);
7. caracteristicile fundului albiei (de exemplu, topografie, caracteristici geochimice și geologice și productivitate biologică);
8. existența și efectele altor descărcări sau deversări efectuate în zona respectivă (de exemplu, indicații ale prezenței metalelor grele și conținutul de carbon organic).

C. Caracteristicile zonei de descărcare, stocare sau injectare și metodele de evacuare:

1. poziția geografică;
2. caracteristicile zonelor adiacente;
3. metode de ambalare și depozitare controlată, dacă există;
4. caracteristicile metodelor de descărcare, stocare și injectare, inclusiv o evaluare a măsurilor de precauție luate pentru evitarea poluării apelor, a solului și a atmosferei.

ANEXA II

SUPRAVEGHEREA ȘI MONITORIZAREA EVACUĂRII

A. Monitorizarea deșeurilor

Operațiunile de evacuare trebuie însoțite de:

1. verificarea cantității, a compoziției și a toxicității deșeurilor pentru a constata îndeplinirea condițiilor de autorizare prealabilă menționate la articolele 4, 5 și 6;
2. teste de toxicitate acută pentru anumite specii de moluște, crustacee, pești și plancton, preferabil specii des întâlnite în zonele de deversare. În plus, trebuie realizate teste pe eșantioane prelevate din *Artemia salina*.

Pe o perioadă de 36 de ore și la o diluare a efluentului de 1/5 000, aceste teste nu trebuie să indice:

- o mortalitate de peste 20 % la formele adulte din specia testată;
- iar pentru formele larvare, o mortalitate mai mare decât cea a grupului control.

B. Supravegherea și monitorizarea mediului

- I. În cazul deversării în apă dulce sau în mare sau în cazul evacuării, aceste verificări trebuie să vizeze următoarele trei elemente: coloana de apă, materia vie și sedimentele. Verificările periodice ale situației zonei afectate de deversări vor permite urmărirea evoluției mediilor respective.

În cadrul monitorizării se determină:

1. pH-ul;
  2. oxigenul dizolvat;
  3. turbiditatea;
  4. oxizii hidratați de fier și hidroxizii în suspensie;
  5. metalele toxice din apă, din suspensii solide, din sedimente și cele acumulate în organismele bentonice și pelagice selectate;
  6. diversitatea și abundența relativă și absolută a florei și a faunei.
- II. În cazul stocării, al evacuării sau al injectării, monitorizarea include:
    1. teste care să arate că apele de suprafață și subterane nu sunt contaminate. Prin aceste teste se efectuează următoarele măsurări:
      - aciditate;
      - conținut de fier (solubil și în suspensie);
      - conținut de calciu;
      - conținut de metale toxice (solubile și în suspensie), dacă există;
    2. dacă este necesar, teste prin care să se determine orice efecte adverse asupra structurii subsolului;
    3. o evaluare generală a ecologiei zonei din vecinătatea punctului de evacuare, stocare sau injectare.